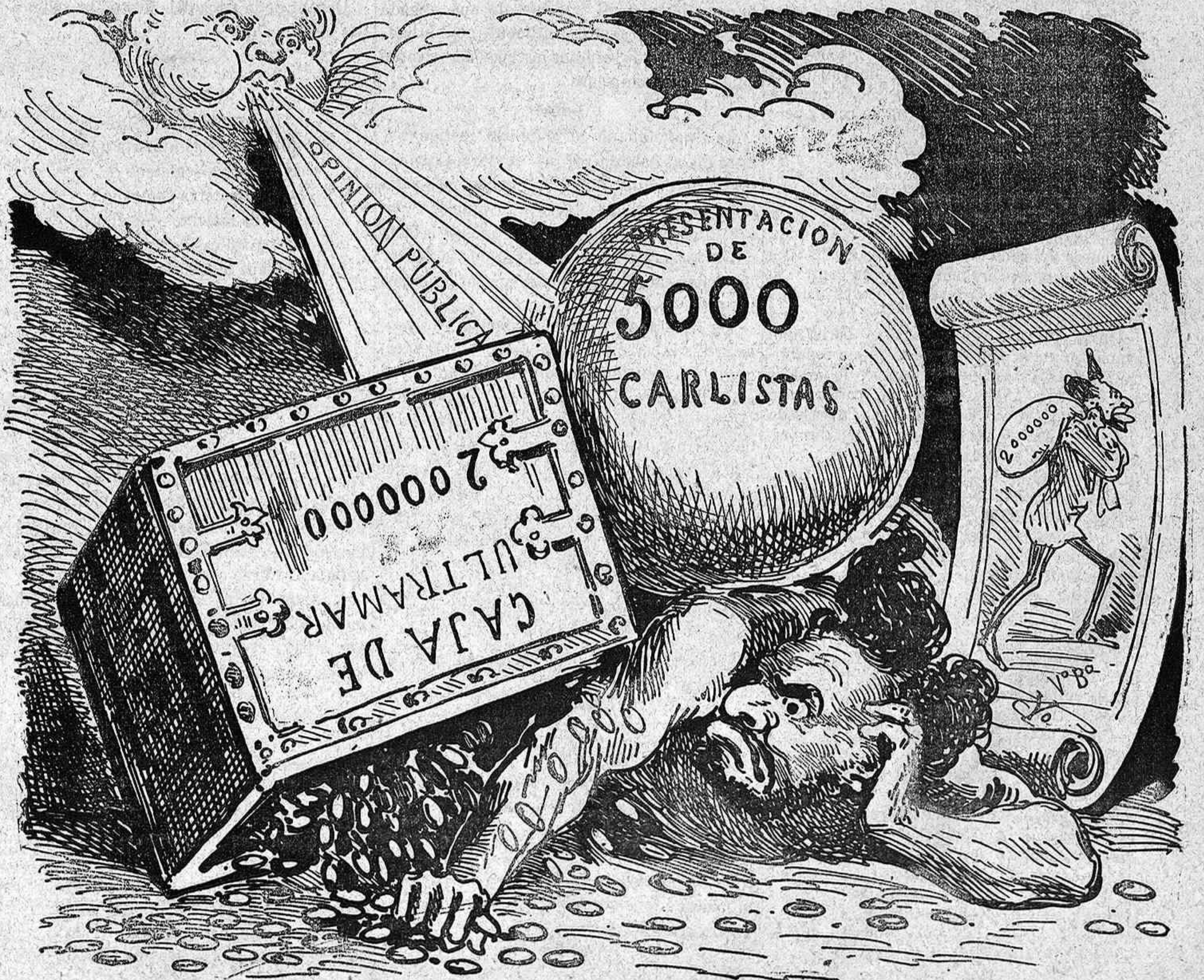

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ACTUALITATS.

Las derrerías d' aquest home son 4: La opinió pública, la bola dels carlins, los 2 milions y la seva caricatura.

RETRATOS A LA PLOMA.

LOS PARTIDARIS DE LA BOINA.

III.

EN LLUISSET GONZAGA.

Avans de la Revolució de Setembre aquest tipus era una persona com las altres. Estudiava lleys, vestia a la moda, feya versos bastant dolents, no 's ficava en política y sense cap mena de compromís gosaba del *panem et circenses* que 'l temps l' hi permetia.

Fill de una familia bastant bona, no l' hi faltava res. Encare que de tant en tant arreplegués una carbassa en los exámens, com lo temps no l' hi passava, la rebia resignat, ab major motiu quan l' hi constava que 'ls homes mes célebres en ciencias y arts havian sigut per lo regular mals estudiants, mes que per res, per no poder subjectarse a la disciplina universitaria. Aixó y la confecció de una balada que altre, que passava entre senyors feudals, l' hi treyan de la boca 'l malehit gust de la carbassa.

Tot de un plegat vingué la revolució de Setembre. Al dia següent, no sabia que l' hi passava. L' espectacle de un alsament fet per lo poble, ab la noble generositat y ab l' ardenta expansió ab que aquell se portá a efecte, l' hi feren sentir per lo moment afeccions lliberals. Fou dels primers que llegiren versos en los cafés. Llavors com que tot s' aplaudia, es inútil dir que las sévas ratllas curtas ho foren també. No cal dirvos si era gran lo seu entusiasme.

Vingué un dia que fins se digué republicá. Era 'l que duya 'l pendó en totas las manifestacions. En los clubs no hi faltava cap nit. Fins dormia ab gorro-frigi.

Quan la furtor del pastel que 's feya a Madrid vá omplir tota l' Espanya, fent caure las alas del cor mes estesas y fortas, ja no se 'l veyá tant. Per últim, los clubs anavan plens tant sols de obrers, y gent de conviccions ja regonegadas. Lo pollo no sortia de casa ¿perque? No 'u sé.

Aviat l' hi cansá 'l sentirse dir ciudadá, y no l' hi feya gaire gracia que la má de un manyá, de un carboner ó de un maquinista al encaixar ab la séva l' hi toqués los guans de color de perla que llavors eran de moda. La ruda francesa del poble l' hi exitava 'ls nervis. Los discursos que generalment se feyan contra 'ls capellans, l' hi recordavan los temps feudals que tant y tant havia retret en sas baladas.

Un dia 'l vaig veure, sense la barba que avans ostentava com un timbre de son republicanisme. Duya patilletas y bigoti, lo mateix que 'l Terso. Avans, al véurem, corria y allí hont fos que 'm trobés me dava una abressada al crit de «salut y fraternitat.» Aquell dia baixá 'ls ulls per no tenir que saludarme.

Dos dias mes tart jo llegia «'l Brusi.» S'havia fundat l' Academia de la *Juventut católica*. Ell era un dels iniciadors. Llavors vaig compendre lo de las patilletas. En lo mateix número vaig veure que havia rebut lo títol de llicenciat en dret. Al estallar la revolució l' hi faltavan vuit assignaturas ¿Qui havia fet lo miracle? ¿Ah! aquesta malehida llibertat de ensenyansa!

Advocat ja, portava margaridas en los penjoys del rellotje, una boina esmaltada fent d' agulla en la corbata y en los gemelos los retratos de D. Carlos y de D.º Margarida. De neo havia passat a carlí; de jove católich a partidari de la boina.

Molt sovint lo trobava passejant ab capellans; se treya 'l barret al passar per davant de las iglesias; y fins vaig saber que anava ab un ciri a la ma a pendre la comunió, quan aquesta s' oferia a la llibertat del Papa.

Jo me 'n feya créus al principi ¿Com un xicot que havia cridat tant «¡abaix los Borbons!» se feya tot de un plegat partidari del Terso? ¿Com se deya absolutista lo qui al principi de la revolució regoneixia que fora de la soberania del poble no hi havia dret, ni justicia, ni llibertat?

ni llibertat?

Ay! Massa que ho vaig saber després. En Lluisset Gonzaga era un advocat sense plets, ni esperansas de tenirlos. La carrera de lletrat havia sigut per ell temps perdut miserablement. Desitjós no obstant de conquistarse una posició, determiná seguirne una altra, y a fé que en aquests últims temps, cap n' hi havia com la de jove católich.

No; de segur no ha arreglat l' agencia del carrer de Mendizábal tant bons casaments com la mística Academia. Un discurs contra l' esperit del sigle, una llágrima a Pio IX, una imprecació contra la llibertat demagógica ja vesteixi la brusa del federal, com lo trach del progressista, una sátira a la revolució y al matrimoni civil, y sobre tot las patilletas y 'l bigoti comouhen lo cor de alguna filla de noble, lo de algun jesuita que ja pensa ab la corraduria de arreglá 'l casori y 'l de uns papás que donan gracias a Déu, per haver trobat un jove digne de sos sentiments católíchs, apostólíchs y formatje de Holanda.

¿Comprenen are perque hi ha hagut carlins de moda? ¿Comprenen l' anacronisme que presenta un jove carlí? ¿Semblava imposible, eh? Donchs ja veuhem si es natural!

ESQUELLOTS.

Se fan activas gestions perque en cas de que 'l desgraciat general Viñalet se veja condemnat a la última pena, aquesta l' hi siga commutada.

No reparém un moment en unir nostra véu ab las de que tal cosa demanan.

Y contin que no 'u fém per aquest ni per aquell general, ni per tal ó qual persona: ho fém en nom de la humanitat y dels principis que professém, un dels quals es l' abolición de la pena de mort. Si 's donés de una vegada satisfacció a n' aquest sentiment, no hi hauria necessitat de establir escepcions, sempre odiosas y de mal veure.

La *Crónica* ab un tó angelical instigava l' altre dia al govern, perque enviés a Cuba als presoners carlins, fundantse en que mes valia allá que a Fernando Póo, costava menos que a Filipinas, y al mateix temps que se 'ls dava ocasió de lluytar per la integritat de la patria, 's donava satisfacció complerta a sos belicosos instints.

Per coneixe tot lo que demana la *Crónica*, es precis saberse que hasta darrers de Febrer, desde 'l comens de l' insurrecció, han mort a Cuba 30 gefes, 714 oficials y 27,236 entre sargentos, cabos y soldats, dels quals en acció de guerra tant sols han mort 6 dels primers, 130 dels segons y 1,677 dels tercers. Los demés han sigut tots víctimas d' enfermedats.

Es d' esperar que la *Crónica* no s' arredri per tant poca cosa, y continuhi mostrant sos humanitaris sentiments, fins que un dia 'ls unionistas aprofitant tant bonas llistons y magnífcchs consells, los apliquin als progressistas.

Llavors se veurá que la saliva cau en la cara del qui al cel vol escupir.

—Bé ¿y que l' hi semblan los radicals? ¿Se n' aniran al retraining?

—¿Que tenen d' anar! Mentres, a falta del poder, tingan los radicals una esperansa de recuperarlo, de un tros lluny bé 'ls veurá prou vosté fent anar los brassos y las mans, com si estiguessen furiosos; pero si s' hi acosta notará que lo que fan es perdre 'l temps agafant moscas al vol.

En los últims retratos, lo rey de la boina porta tota la barba.

En los dibuixos de las ilustracions no 's coneix si es negra ó bé blava; si 's sembla a la dels altres homes, ó bé si es com la d' en *Barba azul*.

De tots modos sembla que s' ha convenut de que ab bigoti solsament tant mateix era massa lleig.

Donchs are poch a poch miri de convence 's de una altra cosa no menos certa, del ditxo;

«*aunque la mona se vista de seda,
mona se queda.*»

Se parla de que D. Alfonso, germá del Noy Terso vá anar a la Catedral y regalá una llantia al Sant Cristo, y diners perque se la fés cremar molt temps.

Nosaltres sobém ademés, pero aixó no 'u diguin a ningú, que tenia preparada una sorpresa als barcelonins.

Si 'l seu germá per Corpus hagués sigut ja en lo trono, s' haurian vestit los gegants ab boina y capa blanca.

Diu que en Carlos VII representa un gran principi: lo dret diví.

Donchs representi lo que 's vulga, allá en Oroquieta per mica que s' hagués descuidat, no l' hi valia Déu.

Aixó 'm fá recordar que també Lluís XVI de França invocaba 'l mateix dret diví, y que la guillotina l' hi vá tallar lo coll en rodó lo mateix que a un altre fill de mare qualsevol.

Devant de la força dels fets no hi valen papas ni rahons,

CANTAR.

La campana de l' iglesia
que avans sols a morts tocava
avuy toca a somatent
y es la mateixa campana.

Y 'ls mateixos capellans
surtan de casa corrent
cantant com en los enterros:
«tot pél sant negoci. Amen.»

Fins are hi comprés molt pocas cosas del moviment carlí.

No hi comprés com es que ha desaparecut lo Noy Terso. No hi comprés tampoch com haventse aixecat en massa la Navarra y las Provincias Vascongadas, otras comarcas tant carlinas com aquestas hajan estat quietas. No hi comprés com los partidaris del retrocés s' han valgut dels sistemas de armas mes adelantats. Y otras cosas per l' estil.

L' únich que hi comprés, ha sigut francament, veure a las partidas aixecadas espatllar lo carril y lo telégrafo eléctrich. Aixó ho fa qualsevol enemich del adelanto.

Son varios los ajuntaments republicans de nostra provincia disolts per ordre superior.

Lo de Sabadell, lo de Badalona, lo de Riudvitlles, lo de Olesa de Monserrat, lo de mil puestos mes que seria engorrós reproduhir, l' un per fas, l' altre per nefas, lo d' aquí perque no es de la situació, lo d' allá perque encare que haja merescut la confiansa del poble, no mereix la del govern, tots hau hagut de fer lloch a corporacions ja que no populars, de real ordre.

Per are callém, perque es inútil parlar quan á un hom se 'l priva de ferho. Ja vindrà 'l dia en que ressonarà la nostra veu de la manera deguda, ja que no es de presumir que s' etermisi l' estat de siti.

De totes maneres bó es que sábiga tothom lo molt que nos estranya, veure com se fa objecte de midas escepcionals adoptadas tant sols en contra dels partidaris del absolutisme, á corporacions tant lliberals com ho sen las republicanas, que res tenen que veure ab lo que fan los carlins, y que molt grans serveys podrian prestar lo dia que aquests prenguessen massa preponderancia.

—¡Ay que m' agrada! ¡Que l' hi está bé 'l bigoti y la barba! ¡May m' ho hauria pensat, que pogués fer una cara tan reguapa!—

Aixó ho deya una majordona, al veure arribar á Mosen Joseph, que desde que 's va tirar al carrer no havia tingut temps d' afeitarse.

EPIGRAMA.

Un capellá en la montanya
lo dia dinou de maig
s' estava dessota un faig
en una actitud estranya.

Havia perdut la manya
del dia ó de la diada
per l' Iglesia celebrada,
quant rumiantne tot de cop
l' hi cau una bomba aprop...
Era la Pascua.... GRANADA

—¡En que se sembla Espanya á una casa de joch?

—En que s' hi fan partidas.

En una sagristia:

Diu l' escolá:

—¡Ja estém de tornada Mossen Arcís?

—Si, home.

—¡Y que tal ha anat la cosa?

—No me 'n parlis, no me 'n parlis! Ja veurás pórtam lo breviar, que estich atrassat de reso.

L' escolá anantse 'n:—¡Oh virtut evangélica! ¡Oh devoció santa! ¡Oh sacerdot modelo!

La columna tal ha derrotat á la facció qual.

—No es vritat.

A consecuencia de las feridas ha mort locabecilla fulano.—Es mentida.

S' han presentat tants mils carlins.—No pot ser.

Tal provincia queda neta de insurrectes.—Si: ja 'ls ho darán!

Encare que no mes prenguin rapé, los carlins fuman sense necessitat de cigarros.

¡May dirian com? Empassantse 'l fum de las illusions que 's forjan.

Un bosch plé de carlins, sembla un bosch plé de bolots.

Y no 's pensin, que encare que no siga 'l temps, de bolots ne corran y 'ls carlins ne menjan.

Veus' aquí un altre nom de cabecilla viscahi per l' istil del «no-rosegis-pa-torrat» y «arri-barro-al-larri»

QUAN-RIGUI-'L-FRONT-NO-ARRUGUI.»

Sembla impossible que aquest nom no hi siga.

En la Secretaria de un Ajuntament:

—Déu lo guard y l' angel bó ¿es vosté l' arcalde?

—Per servirlo.

—Home venia á pendre l' indult.

—Vaig á esténdreli. ¿Com se diu?

—Anton Simolsa, per servirlo,

—Edat?

—Trenta cinch anys.

—¿Estat?

—Ni solter, ni casat, ni viudo. No l' hi posi.

—¿Profesió?

—Home: profesió diu' Vosté mateix: trabucaire ó capellá. Trihi.

CANTAR.

Avans en lo pentinat
hi portava margaridas,
no n' hi porto ja, densá
que 's presentan las partidas;
que al presentarse partidas
queya de cap, desmayada,
y las flors que eran de vidre
ab lo cop s' esmicolavan,

UNA MAJORDONA.

Modo de satisfacer los gastos de la insurrecció carlista.

S' agafa als presoners, se 'ls esquila y 's posa la llana á subasta, y si ab aixó no n' hi ha prou, ben poch se 'n faltarà.

Are vejin quina cosa mes estranya!
Ja fins per las montanyas s' hi agafa peix.
¡Si no que digan los carlins s' hi han agafat lunyina ó no!

—¿Que me 'n diuen de aquestas presentacions en massa?

—Home, que 'ls carlins han estudiat en los moderns estratègichs y gent mes famosa per lo tocant á moviments militars. Ultimament no han fet mes que imitar á Napoleon III y á n' en Bazaine.

¡A veure qui 'ls dirá are, retrógrados y oscurantistas!

Sembla impossible que 'ls partidaris del Terso, tendint á restaurar los caballerescos temps de D. Quijote, no 's llensin á la montanya armats de adargas, llansas y espasas, y cuberts ab los cascos y corassas, que en casi tots los pobles que fan professó del dijous sant trobarian prou, perteneixents als armats.

¡Vaya uns carlins!
Fusells d' agulla, berdans, chasespots..... nada, nada... com si ja haguessen olvidat lo que volan y lo que 's proposan. Ab aquestos adelantos no hi cab partit absolutista. Aixó es lo mateix que pretendre que una cosa s' allargui, escursantla.

LOS AMORS DE LA MAJORDONA.

ROMANS HISTÓRICH.

Y lo porch, ronca que ronca

Y ronca que ronca 'l porch.

Ti—Kang.

I.

Quan lo pich de Sant Geroni de la boira 's desmantella

y de mil botas d' or fus que té 'l Sol, van las aixetas; quan lo mar ab dolc oneig la cinta del riu capdella y en los monts mes elevats lo mussol del son desperta: quant lo porch no ronca ja y 'l corral bufant neteja, lo rector deixa son llit y obra ab rezel la finestra: lo carré n' está desert com d' esmorsar lo seu ventre.

—Majordona, majordona. aixecauvos, dauvos pressa, no escafeu mes lo trabuch que 'ls matalassos cubreixan, que prou que 'l escalfarán las descargas que l' hi esperan.

Aixis parla lo rector en tant que 'ls ulls li espurnejan y sa cara com un bot,

poch, á poch, li vermelleja. S' ha senyat la majordona y posat n' ha peu á terra,

y fent posturas de nen aixis al rector contesta:

—¡Mes perquè mossen Anton vos llevau ab tanta pressa?

¿Será cert que baratáu la pau d' aquí per la guerra?

¿Será cert qu' heu de partir?

¡Lo cel aixó no permetia qu' al tornar de la batalla no trobaréu qui us espere,

que si vos partiu avuy demá al matí ja m' enterran!

—Callaune la majordona, que vostres plors m' enterneixan.

Mes la patria, está en perill y ¿qué no faré per ella?

—No 'us n' aneu, Mossen Anton!... ¿que mes patria que la méva?

¿Hont trobareu mes consol si sols don' perills la guerra?

—Paraula donada tinch y es menester la cumplesca.

—Paraula 'm dáreu un jorn y partint, faltáu á n' ella.

—Estant la patria en perill los cempromisos se trencan.

—Quedauvos Mossen Anton!

—Si será curta la guerra!....

—Quedauvos, per Déu quedauvos...

—No pot esser, no pot esser.

—Pobre llit lo que hi dormiu qu' es desfá de bona pessa.

—No m' enterniu majordona!

—Quedauvos!

—No puch ¡pobreta!

—Quedauvos!

—Bé majordona los vostres plors me convensan; me quedo.

—Gracias, Deu meu que hi vajan béns á la guerra!

Y mentres un estret llas junta lo cos d' ell y d' ella, s' ouhen dos truchs á la porta á qual eco 's desesperan.

II.

A la claror del bell sol que daura plans y montanyas, veu lo rectó, que ha sortit,

dos fardos que abaix trucavan ¡Bé 'n llansa 'l jorn de claror!

mes los fardos que demanan negre duhen lo vestit y 's riuen que claror fassa.

Obert n' es ja lo cansell y 'ls que truncan ja n' entravan, los dos portan teula al cap, un trabuch y una sotana l' un es alt, l' altre petit;

l' un molt prim, l' altre tot panxa.

—Déu vos guard, mossen Anton, la pau sia en esta casa, con vulgau vestirvos prompte y fer via vers montanya.

Lo rector tots' esgarrafa al sentirne tals paraulas y la pobre majordona trista ne deixa la cambra.

Lo rector no respon res lluita 'l deber ab qui ell n' ama, veu lo trabuch aprop seu, y sens dir una paraula atreuit, lo cuarto deixa per agafarne l' escala.

Se senten passos molt temps: son los tres que ja s'allargan: no arriban pas á l' orella de la dona desmayada qu' al oure parlar als dos deixá, entristida, la cambra.

Passan días, passan nits y tres no son pas passadas que la pobre majordona molt plora desconsolada, Llejintne está la Gaceta qu' estas novas l' hi portaba: « S' han aixecat tres rectors y corren per la montanya, cinch columnas de cipayos seguintos van las petjadas, s' ha aixecat lo somatent de todas las encontradas; no 's dupta que dins breu temps á n' als tres donarán cassa » s' aixuga la majordona los plors que de sosulls rajan y ab pas resolt se n' axeca deixant deserta la cambra

y en lo Diari d' en Brusi de l' endemá; s' hi trobava, « En lo poble de... una dona á qui l' home n' hi faltava feya tres nits, y qu' es creu qu' es trobava en la montanya, al véures sola en lo mon s' ha dat la mort de criada, prenentne la sal fumant y morint de la desgracia. »

ESQUELLOTS.

Aquell célebre Planas y Casals de Badalona, á qui fá cosa de un any y mitj l' Avi vá regalarl' hi unas quantas brevas, ha sigut agraciad ab una créu de Isabel la Católica.

Com si no fos prou, la créu que té de ser esparterista!

Un dels diputats del govern, lo senyor Lafitte, aquest dia l' hi vá cantar la cartilla de una manera horrorosa, de tal modo que ja no 's conta entre 'l número dels ministerials. Pobre Sagasta ¡Quins desenganys mes forts!

Lo diumenje de Pasqua vá entrar una partida carlista á Sant Quintí de Mediona, hi va estar dotze horas, y á la tarde prengué part en un ball que 's donava en lo saló anomenat del Barri.

¡Ja veuhen s' hi ha vida mes felís que la de aquesta gent! Surtan á fora, gosan de la primavera, no treballan, menjan, ballan, se diverteixen, y si 'ls matan, se 'n van al Cel de correguda.

Quan torni á neixe 'm faré carlí.

Un rector á falta de armas per tirarse á la montanya, s' apoderá de una espasa que tenia 'l Sant Miquel venerat en la parroquia.

L' imatge no sab com fers' ho per acabar de matar al dimoni que té sota dels peus. Ja 'u veuhen capellans, tirarse á la montanya es protejir los interessos de Satanás y comprometre als sants.

Diu un periódich:

« En las partidas carlistas s' hi véu encare algun vell uniforme de la passada guerra, levita llarga verda, de mànegas molt ajustadas y coll alt, ab xarretas de plata ja negras. »

Sempre m' ho havia pensat que l' algarada carlista seria una especie de mascarada de Carnaval.

En un estat que hem vist en un periódich, desde primers de aquest sigle han tingut lloch trenta y tants pronunciaments militars impor-

tants, prenenthi part generals y altres gefes d' alta graduació.

Un cada dos anys.

Lo mes estrany no es aixó, sino que no ni haja un cada dia.

Son tant fácils de fer y donan tant!...

Lo fill del Terso 's diu Jaume. Los carlins del porvenir en sa consecuencia, haurán de dirse *jacobins*.

No hi ha que dir que de nom quan menos, se semblaráu als partidaris de Robespierre en la Revolució francesa.

Asseguran alguns que 'ls diputats carlins, aixis que la insurrecció siga acabada tenen pensat tornar al Congrés.

Aixó se 'm figura aquell que haventse menjat tots los talls, s' entreté en escurar la cassola fins á emportarse 'n lo vernís.

A Madrid s' assegura que aviat hi anirá lo general Serrano.

¡Hi anirá perque la insurrecció carlista pugadesse per acabada, ó bé hi anirá á emprendre una altra campanya contra 'ls calàmarsos?

Tot podria ser, y aixó últim sembla lo mes probable.

Hi ha cosas que esgarrifan!

Lo senyor Mola y Martinez, comandant de una de las columnas que recorra nostra provincia, en lloch de cornetas, usa pito.

A pesar de tot encare es l' hora que no ha pogut trobarse ab en Castells.

Ja pots xiular si l' ase no vol veure!

¡En que se sembla l' unionista Serrano ab lo republicá Moreno Rodriguez?

— Ab que tots dos van en persecució de *partidas*.

Diu lo diari de Barcelona en la correspondencia de Madrid, que era objecte de las conversacions dels círculs polítichs, que lo senyor Sagasta havia tingut un disgust en *Palacio* a causa de una caricatura del president del Consell que va arribá á mans del Rey y que aquet va ensenyá á diferentas personas, cosa que no va agradá mica al senyor Sagasta. La vritat es que aquet senyor no gosa ja las simpatías de la Casa Real.

ULTIMA HORA.

Noticias éstractadas dels periódichs de Madrid.

Sagasta, ab gran satisfacció de tot lo mon y preveyent que s' el despediria de la manera que mereixia, al obrirse la sesió, va usá de la paraula dient que anaba á presentá la dimisió.

Lo motiu principal, entre altres llujeresas com la de la noticia de la presentació dels nou mil carlins, vá ser lo assumpto de la inversió dels dos milions.

Portat per lo ministeri lo expedient al Congrés, lo qual va ser un sangrent escarni de las facultats del Parlament, perque se contaba que apesar de lo asquerós y brut, passaria ab una votació de la majoria, aixins que 's va fer públich tots los absurdos, estravagants y ridiculs detalls que no es posible imaginar contenia lo expedient, la indignació va ser general.

Los detalls son fins grotescos, pues se fa recaurer la calumniosa injuria als Srs. Pi y Castelar de que volian robar lo Banch d' Espanya; que Zorrilla d' acort ab la Interzacional, volia incendiar las fabricas de Catalunya; que lo general Rey estava d' acort ab D. Carlos; que Serrano trevallaba per portarnos lo príncep Alfonso; y que hasta lo mateix D. Amadeo conspiraba contra lo govern y no se qui mes y que demanaba per intermediació de son pare, generals y oficials prussians per reorganisar nostras tropas, causant aixins un agravi al exercit espanyol.

S' afegeix y 's confessa ab descaró que s'

ha violat la correspondencia y se acompañan cartas originals que han de haber sigut estretas dels correus y s' aceptan todas las delacions vingan de ahont vingan.

Tot aixó y molt mes que no diém, va produir un sentiment de horror y de fastich al mateix temps.

¡Se pot demanar mes imbecilitat, mes demencia y una cosa mes vergonyosa?

¡Y homens aixis son ministros de una nació tan generosa com la nostra!

Tots los diputats escusaban pendre part en la revisió del tal expedient y ab gran dificultat se va permetrer a alguns que 'l vegessin; mes al examinarlo se varen esgarrifar y mouer 'l gran escándol. Lo president del Congrés va manar que no se poses de manifest ja mes lo expedient, era tart, l' escándol ja no podia contenirse: com un riu que surt de mare invadia Madrid á las pocas horas y la Espanya entera 'l dia següent, y també com una riu-hada se 'n duya al Maquiavelo del tupé, que desde la revolució de Setembre no havia fet res mes que mereixe la vergonyosa mort que al fi ha tingut.

Lo dia de Pasqua se va presentá á la Iglesia de Navarcles un home desconegut y pujant á la trona va dirjirse als feligresos aquells, dientlosi entre altres cosas que tenia uns escapularis que posantlos ell mateix estabam lliures de que 'ls toqués cap bala y que 'ls punyals se trencaban avans de penetrar en lo cós que portés dits escapularis. Dos dias va permaneixer aquest subjecte á la porta de la Iglesia venent escapularis, ab consentiment del senyor rector.

Vaja, que hi ha molta llana 'ls clatells encara, quant s' usan aquets medis per embau-car la gent á pendrer las armas en favor de una causa tant rovellada com la carlista.

ADVERTENCIA

A NOSTRES SUSCRIPTORS.

Com que 'ls capellans fan la professó de Corpus, no volém ser menos nosaltres, y 'l dimecres que vé publicarem un número extraordinari, ab las caricaturas corresponents y demés original, algun d' ell alussiu á la festivitiat y lo restant com sempre á las circumstancias.

Ja veuhen que per distreure 'ls, no 'ns fá res lo treballar mes de lo acostumat.

Ab aixó amaneixin la ginesta.

Solució á la xarada del numero anterior

La pregunta que 't faré veyam si contestas bé.

Carlí are que s' aixeca,

¿ho fá per Carlos seté?...

No senyó'; ho fá per la RE-CA

XARADA.

Ma primera es una lletra ó del home un fél company; la segona y la tercera son duas notas musicals; la primera y quarta juntas solan dir los Italians; y la tercera ab la quarta casi cada tarde faig ab una noya rosseta que á mi m' agrada bastant. Lo tot es lo nom de un jove que 'us dich que ja 'm te empipat.

P de Alaya

(La solució en lo próxim vinent numero.)

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.